

ההכרזה שלי

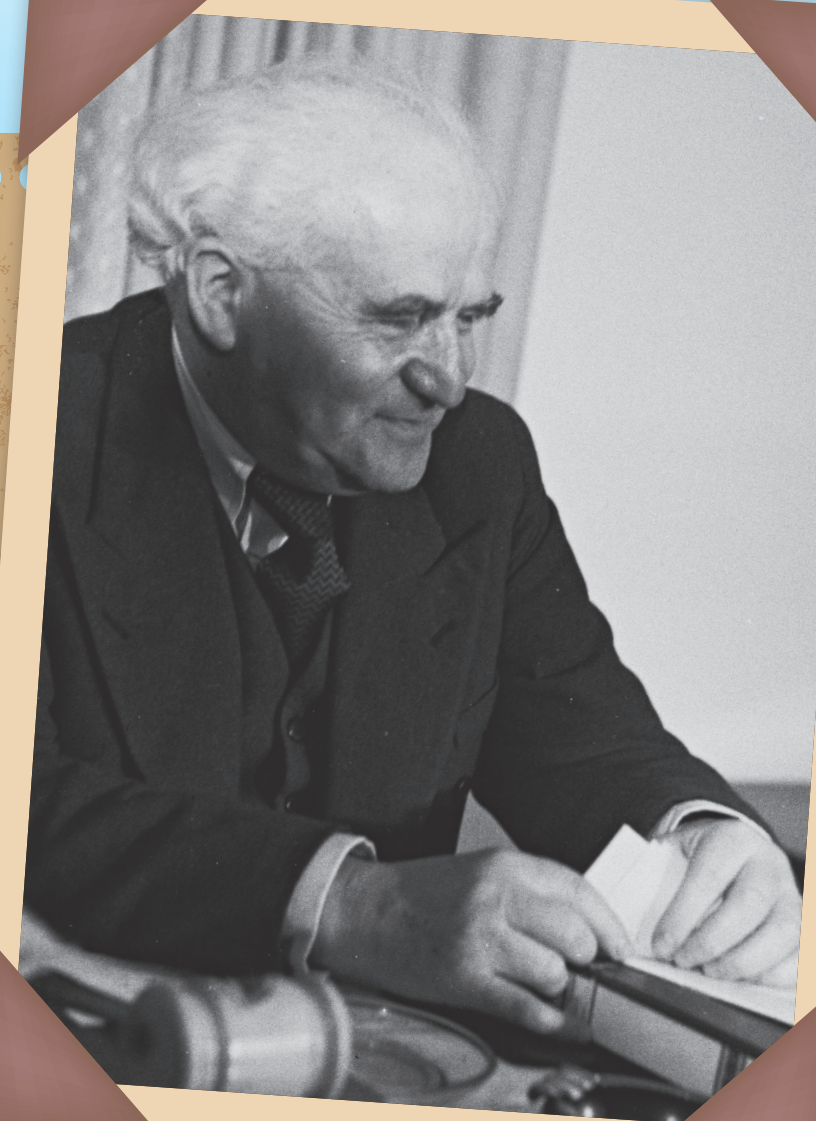

הכרזת העצמאות

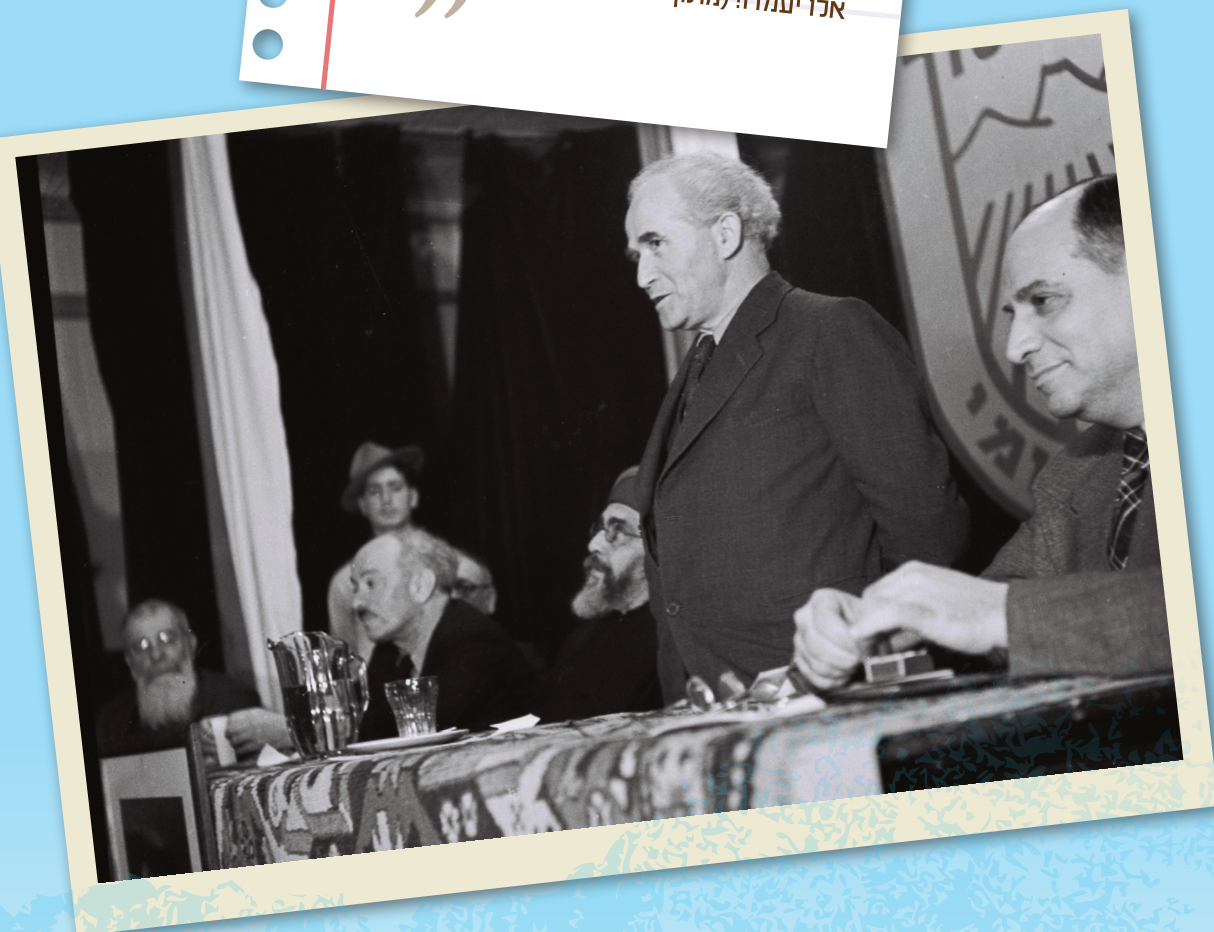

דוד בן-גוריון

חתמתי ראשון כיו"ר, ואחריי חתמו כל חברי המועצה לפי סדר הא"ב. לירושלמים השאירו מקום ריק לחתימה. סיימתי את הישיבה במילים: 'קמה מדינת ישראל', וחזרתי לישיבת המטה ב'בית האדום'. באותו הלילה העירו אותי פעמיים. פעם כאשר הגיעה ההודעה מטרומן על ההכרה, ופעם כשביקשו שאדבר ברדיו לאמריקה. נסענו ל'שידור' במחנה יונה בג'יפ ובפיג'מות [...] בשעת השידור החלו להפיץ, ושם הבינו מיד מה המצב. כאשר חזרתי נמסר לי ששדה דב הופצץ. הלכתי לאטלנט הביתה ואז ראיתי: אנשים לא פוחדים! אותם הפנים שראיתי באנגליה בעת ה'בליץ'. ואמרתי בלבי: אנשים אלו יעמדו! (מתוך ריאיון לעיתונות)

הנוסח שהובא לישיבת מועצת העם ביום שישי בבוקר היה הנוסח שכתבתי סופית ביום ה' בערב. בישיבה עצמה לא היו ויכוחים רבים [...] קודם לכן התנהל בוועדת הניסוח ויכוח על הביטוי 'צור ישראל'. הרב פישמן דרש 'צור ישראל וגואלו' ואילו מר ציזלינג (מפ"ס) התנגד בתוקף לביטוי, בטענה שאינו מאמין באלוהים. הסברתי להם שכל אחד מאתנו מאמין בצור ישראל, כפי שהוא מבין זאת, ובסופו של דבר נתקבל נוסח ההכרזה פה אחד. התפזרנו ואני הלכתי לבית האדום לישיבת מטה. כל אותם הימים הייתי עסוק בענייני הפלישה. ידעתי שהדבר אשר יכריע באמת תהיה המלחמה. וכמובן, אם תהיה מדינה, יהיה קל יותר לנצח. (מתוך ריאיון לעיתונות)

דוד בן-גוריון, נולד בפלונסק שבפולין, עלה לארץ ישראל בשנת 1906 ועבד בתור פועל חקלאי ומורה. ב-1915 גורש מהארץ על ידי הטורקים וחזר לארץ בראשית השלטון הבריטי. היה ממקימי מפלגת אחדות העבודה, ממייסדי הסתדרות העובדים בארץ ישראל ויושב ראש הסוכנות היהודית. ב-14 במאי 1948 הכריז על הקמת מדינת ישראל. בינואר 1949 התמנה לראש הממשלה ולשר הביטחון בממשלה הראשונה. הנהיג את המדינה בעת קליטת העלייה ההמונית, מפעלי ההתיישבות הגדולים והחתימה על הסכם השילומים עם גרמניה, והוביל את בנייתם של צה"ל ומערכת הביטחון. בן-גוריון פעל רבות למען ההתיישבות בנגב ואף התגורר בו. נפטר בדצמבר 1973 ונקבר במקום מגוריו, שדה בוקר. את ביתו שבתל-אביב הוריש למדינת ישראל.